

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2019 r.,
sprawy **W. A. P.** ,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W.
z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt XVIII K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć
skazanego W. A. P. .**

UZASADNIENIE

W. A. P. wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt XVIII K (...), został uznany za winnego tego, że:

1. w okresie od dnia 8 marca 2010 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r. przy ul. W. w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z A. B., E. B. i inną ustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzili P. S.A., z siedzibą przy ul. P. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, w łącznej kwocie 27.700.000 zł w ten sposób, że E. B. dokonała w dniach 26 i 29 marca 2010 r. oraz w dniu 19 kwietnia 2010 r. trzech przelewów środków finansowych,

odpowiednio w kwotach: 15.000.000 zł, 2.700.000 zł i 10.000.000 zł, na rachunek bankowy W. P. o numerze 82 1020 1026 0000 1902 0153 7240 poprzez wyzyskanie błędu pracownika banku P. S.A. co do celu użycia uzyskanych od tegoż pracownika banku haseł systemowych, za pomocą których oskarżona E. B. mogła uruchomić wymienione środki i przeprowadzić operacje bankowe, pozwalające na rozdysponowanie wskazanymi kwotami na rachunki bankowe firmy S. Sp. z o.o., na podstawie nieautentycznego aneksu, datowanego na dzień 26 marca 2010 r. do umowy kredytowej, zawartej w dniu 1 marca 2010 r. między P. S.A. a W. P. , oświadczenia o poddaniu się egzekucji bankowej oraz deklaracji wystawcy weksla własnego niepełnego oraz co do sposobu wykorzystania udzielonego kredytu i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego przez W. P. zobowiązania,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które – na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz – na mocy art. 33 § 2 k.k. – grzywnę w wymiarze 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

2. w dniu 1 marca 2010 r. przy ul. W. w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu uzyskania dla siebie kredytu, doprowadził P. S.A., z siedzibą przy ul. P. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym o znacznej wartości w kwocie 10.000.000 zł za pomocą wprowadzenia tegoż bank w błąd, co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania,

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. zw. z art. 294 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 294 § 1 k.k. – wymierzono mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz – na mocy art. 33 § 2 k.k. – grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

3. w dniu 22 października 2009 r. w miejscowości K., działając w celu osiągnięcia przez A. B. korzyści majątkowej, będąc prezesem zarządu firmy S. Sp. z o.o. i osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu o nazwie: „zaświadczenie o dochodach” poświadczył w nim nieprawdę, co do okresu zatrudnienia A. B. we wskazanej spółce oraz osiąganego przez niego wynagrodzenia i tym samym – działając w zamiarze, aby wymieniony dokonał czynu zabronionego – swoim

zachowaniem ułatwił mu popełnienie występku doprowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w dniach 26 października 2009 r. 18 i 19 listopada 2009 r. oraz w dniu 21 czerwca 2010 r., P. S.A., z siedzibą przy ul. P. w W., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w kwocie 4.780.000 zł za pomocą wprowadzenia tego banku w błąd co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania przez użycie w celu uzyskania kredytu dokumentu poświadczającego nieprawdę w postaci zaświadczeń o dochodach A. B. z dnia 22 października 2009 r., który to dokument miał istotne znaczenie dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, tj. przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które – na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. – W. P. wymierzono karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Sąd Okręgowy w W., na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączył orzeczone wobec skazanego jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokuratora na niekorzyść skazanego oraz obrońca W. P...

Prokurator podniósł zarzuty rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności oraz grzywny i wniósł o ich zaostrzenie względem skazanego.

Obrońca skazanego sformułował zarzuty rażącej obrazy prawa procesowego – art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k., art. 7 k.p.k. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W. P. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. rozwiązał kary łączne pozbawienia wolności oraz grzywny, orzeczone wobec

skazanego;

2. w zakresie drugiego z przypisanych mu czynów ustalił, że w błąd został wprowadzony dyrektor banku, zaś wyrządzona szkoda wyniosła 874.000 złotych, co stanowiło mienie znacznej wartości;
3. w zakresie trzeciego z przypisanych W. P. przestępstw, wyeliminował z opisu czynu ułatwienie popełnienia A. B. występku w dniu 21 czerwca 2010 roku i ustalił, że czyn ten dotyczył kwoty 3.780.000 złotych, co stanowiło mienie znacznej wartości, a następnie obniżył wymierzoną za ten czyn karę pozbawienia wolności do roku pozbawienia wolności i karę grzywny do 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;
4. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności i grzywny, orzeczone wobec W. A. P. i wymierzył mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz 280 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

W pozostałym zaskarżonym zakresie utrzymał wobec tego skazanego wyrok w mocy.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik postępowania:

1. naruszenie art. 433 § 1 i § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. przez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy z dnia 21 grudnia 2015 r., tj. pominięcie wskazanego w uzasadnieniu apelacji zarzutu błędu w ustaleniach stanu faktycznego w zakresie roli skazanego w popełnieniu pierwszego z przypisanych mu czynów oraz elementów strony podmiotowej, takich jak zamiar i cel działania skazanego;
2. naruszenie art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. przez brak rozpoznania i rozważenia pisma obrońcy W. P., złożonego na rozprawie w dniu 14 lutego 2019 r., a stanowiącego doprecyzowanie zarzutów podniesionych w apelacji;
3. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegające na pominięciu w podstawie wyrokowania dowodów z dokumentów ujawnionych w postępowaniu odwoławczym oraz niedokonaniu oceny dowodów

z dokumentów wymienionych szczegółowo w treści uzasadnienia tego zarzutu kasacyjnego, dopuszczonych na rozprawie w dniu 14 lutego 2019 r., tj. dokumentów zgromadzonych w segregatorze z dowodami przekazanym do Sądu Okręgowego wraz z aktem oskarżenia w sprawie o sygn. akt XVIII K (...) i opisanym w wykazie dowodów rzeczowych pod nr (...), wykaz (...), k. 3691, poz. 1, pomimo tego, iż ujawnione dokumenty nie były, wbrew twierdzeniom Sądu drugiej instancji, dołączone do akt przedmiotowej sprawy w formie kopii;

4. naruszenie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie poniższych wniosków dowodowych, błędnie ocenionych jako zbędne dla rozpoznania sprawy, zgłoszonych przez oskarżonego w toku rozprawy apelacyjnej tj.:
 - dowodu z dokumentu - pozwu o naruszenie dóbr osobistych przeciwko biegłemu sądowemu P. G. wraz załącznikami - powołanego w piśmie oskarżonego z dnia 25.09.2018 r. - poprzez uznanie ich za zbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy pomimo, iż jednym z załączników do pozwu była fotokopia umowy kredytowej nr 13 1020 1026 00004196 0034 1602 z dnia 30 października 2009 r. – istotna dla rozstrzygnięcia sprawy z uwagi na przedmiot ustnej opinii biegłego z dnia 14 lutego 2019 r.;
 - wniosku o zobowiązanie oskarżyciela posiłkowego do złożenia dokumentów wymienionych w piśmie skazanego z dnia 12.10.2018 r. tj.:
 - raportu kasowego P. SA oddział w Ł. za okres od 1.03-3.03.2010 wraz z wykazem operacji gotówkowych w sesjach kasjerskich w tym okresie oraz operacji kasowych wykonywanych i podpisywanych przez kasjera B. M. ;
 - karty wzorów podpisów skazanego dla prowadzonych dla niego w P. SA oddział w Ł. rachunków o nr (...);
 - pisemnych pełnomocnictw udzielonych przez skazanego osobom trzecim do dysponowania środkami na rachunkach bankowych o ww. numerach;
- w przekonaniu autora kasacji powyższe wnioski dowodowe zostały oddalone pomimo, iż zmierzały do zgromadzenia w jak najszerszym zakresie materiałów niezbędnych dla pełnej weryfikacji opinii biegłych z zakresu pisma ręcznego, wobec których zgłaszane były zastrzeżenia będące bezpośrednią przyczyną

uchylenia wyroku przez Sąd Najwyższy na mocy wyroku z dnia 7 marca 2018 r., wydanego w sprawie o sygn. akt II KK 354/17;

5. naruszenie art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k. oraz art. 170 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodną i spójną ustną opinię uzupełniającą biegłego P. G., złożoną w dniu 14 lutego 2019 r. pomimo tego, że opinia ta w zakresie autentyczności podpisów oskarżonego złożonych pod umową kredytu nr 13 1020 1026 00004196 0034 1602 z dnia 30 października 2009 r. i różnicy w opiniowanych dokumentach tj. pomiędzy opinią ustną z dnia 26.09.2013 r., złożoną w toku postępowania przygotowawczego, prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w W. pod sygn. akt 1 Ds(...), a opinią pisemną złożoną do akt przedmiotowej sprawy, przy braku dołączenia do akt dokumentu źródłowego w postaci umową kredytu nr (...) z dnia 30 października 2009 r., nie pozwalała na dokonanie pełnej oceny wskazanego dowodu i ograniczyła się w zasadzie do zeznań biegłego jako świadka na okoliczność obrazu złożonych paraf, przy jednoczesnym bezpodstawnym oddaleniu wniosku obrony o przeprowadzenie dowodu z dokumentu tj. umowy kredytu z dnia 30 października 2009 r. (...) jako formy uzupełnienia materiału źródłowego (porównawczego) dla biegłego przed przystąpieniem do złożenia przez niego opinii ustnej, powyższe rażące naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, ponieważ kategorię opinię biegłego P. G. w zakresie autentyczności podpisów była podstawą uznania skazanego winnym zarzucanych mu czynów;
6. niezastosowanie art. 440 k.p.k. i utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia obarczonego wadami określonymi w art. 438 pkt 1 k.p.k. tj. naruszeniem prawa materialnego polegającego na przyjęciu, w prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, że działania skazanego, polegające na zaciągnięciu kredytu w B. SA w dniu 1 marca 2010 r. wypełniają dyspozycję czynu opisanego w art. 286 § 1 k.k.;
7. naruszenie art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd drugiej instancji kontroli apelacyjnej w zakresie oczywiście nieprawidłowej oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, a dotyczącej przyjętej co do zasady konstrukcji współsprawstwa w niniejszej sprawie i jej postaci, która to ocena

przeprowadzona została z rażącym naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, które to naruszenie Sądu odwoławczego skutkowało poczynieniem błędnych ustaleń w zakresie stanu faktycznego sprawy i wpłynęło na treść rozstrzygnięcia tego Sądu poprzez automatyczne powielenie ustaleń, iż oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu w zakresie popełnienia czynu wskazanego w pkt I wyroku z dnia 4 sierpnia 2015 r.;

8. naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. poprzez brak wskazania w uzasadnieniu przyczyn i okoliczności, jakie legły u podstaw zmiany opisu drugiego z przypisanych skazanemu czynów.

Na podstawie tych zarzutów obrońca skazanego wniósł o uchylenie wydanych w przedmiotowej sprawie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi *meriti*.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, albowiem – wbrew bowiem temu, co podnosi się na gruncie wszystkich sformułowanych w niej zarzutów – kontrola instancyjna, przeprowadzona ponownie przez Sąd Apelacyjny w (...), została przeprowadzona wszechstronnie i rzetelnie, w szczególności z uwzględnieniem zaleceń wskazanych w wyroku kasatoryjnym Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r., sygn. akt II KK 354/17.

Sąd odwoławczy dokonał należytej weryfikacji ustaleń faktycznych, w tym tych, dotyczących strony podmiotowej przypisanych skazanemu przestępstw, co znalazło swój wyraz w obszernych fragmentach uzasadnienia wyroku (s. 15-17, 20-21). Argumentacja zaprezentowana w kasacji nie podważa w żaden sposób stanowiska wyrażonego przez Sąd odwoławczy, co uprawnia do stwierdzenia, że zarzut nr 1 jest oczywiście bezzasadny, podobnie jak wskazywanie w drugim zarzucie na brak odniesienia się przez Sąd *ad quem* do pisma obrońcy Waldemara Piskorza z dnia 14 lutego 2019 r., które nie zostało poparte wykazaniem doniosłości wyrażonej tam argumentacji dla rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, a ponadto obarczone było nieuprawnionym przekonaniem co do charakteru procesowego

wspomnianego pisma, które skarżący błędnie postrzega jako uzupełnienie apelacji. Procedura karna nie zna bowiem instytucji uzupełniania środka odwoławczego, czy też wnoszenia go "na raty". Niedopuszczalna jest zwłaszcza możliwość tak daleko idącego rozbudowywania zarzutów i ich uzasadnienia w piśmie wnoszonym z przekroczeniem terminu zawitego zastrzeżonym dla złożenia apelacji. Jako apelacja może być uznany tylko ten dokument, który został wniesiony w terminie zastrzeżonym dla tego środka. Natomiast uzupełnienie wniesione później, ma jedynie charakter pisma procesowego (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2008 r., II KK 70/08, OSNwSK 2008/1/2492; zob. też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2014 r., IV KK 141/14, LEX nr 1498500*).

Z tego względu, odnosząc się do szczegółowych kwestii poruszonych w analizowanej części kasacji, wolno jedynie zaznaczyć – co zresztą nie uszło uwadze Sądu odwoławczego – że bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej W. P. pozostaje to, iż osoby z nim współdziałające dokonały rozporządzeń kwotami pieniędzy pochodzącymi z przestępstw bez wiedzy i zgody skazanego, albowiem stanowi to okoliczności pozostające poza znamionami przypisanych mu przestępstw (zob. s. 16 uzasadnienia Sądu *ad quem*). Bez znaczenia jest również fakt, że udzielony przez P. S.A. kredyt w wysokości 10.000.000 złotych był zabezpieczony zastawem na lokacie o takiej samej wysokości, ustanowionym przez K. J.. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie, ustawowe znamię, stanowiące skutek przestępstwa oszustwa, określonego w art. 286 § 1 k.k., wypełnione zostaje wtedy, gdy sprawca, działając w sposób opisany w tym przepisie, doprowadza inną osobę do rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia interesów tej osoby lub innej osoby pokrzywdzonej. Powstanie szkody w mieniu nie jest koniecznym warunkiem do przyjęcia, że doszło do tak pojmowanego niekorzystnego rozporządzenia (*wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSNKW 2000/9-10/85*).

Odnosząc się do trzeciego zarzutu, należy stwierdzić, że skarżący nie wykazał, jaką doniosłość dla sprawy miałoby przeprowadzenie dowodu z dokumentów z segregatora, ujawnionych i dołączonych do akt na rozprawie odwoławczej w dniu 14 lutego 2019 r. (k. 6713, t. XXXIII). Nawet, gdyby – jak sugeruje autor kasacji – na podstawie zawartej tam dokumentacji ustalono,

że skazany już wcześniej, przed 1 marca 2010 r., starał się uzyskać kredyt dla S. Sp. z o.o., to fakt ten w żaden sposób nie negowałby ustaleń co do zamiaru dokonania przestępstw przez skazanego, podobnie jak to, że A. C. wystąpiła o zniesienie zabezpieczenia kredytu udzielonego W. P. w dniu 1 marca 2010 r. Bez znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej skazanego jest także fakt znalezienia w domu E. B. oryginałów potwierdzenia przyjęcia realizacji przelewów, skoro była to pracownica P. S.A., współdziałająca ze skazanym.

Sąd odwoławczy dokonał również prawidłowej weryfikacji oceny opinii biegłego z zakresu klasycznych badań dokumentów – P. G. , przesłuchując go na rozprawie odwoławczej w dniu 14 lutego 2019 r. Biegły ten wyjaśnił przyczyny odmiennych wniosków, płynących z jego opiniowania w niniejszej sprawie oraz w sprawie, prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w W., sygn. akt I Ds.(...) , gdzie przedmiotem badania była umowa kredytowa nr (...) z dnia 30.10.2009 r. (k. 1687 - 1688, t. XXXI). P. G. wskazał, że parafy będące przedmiotem badań na potrzeby opiniowania w niniejszej sprawie zawierały więcej cech identyfikacyjnych niż podpisy umieszczone na umowie kredytowej z 30.10.2009 r. i dzięki temu możliwe było sformułowanie kategorycznych wniosków co do tego, że badane dokumenty podpisał W. P. (k. 6714, t. XXXIII). Wbrew temu, co podnosi się w kasacji (zarzut nr 5), nie było potrzeby przeprowadzenia dowodu ze wspomnianego dokumentu, albowiem dotyczył on innego postępowania, a uzupełnienie materiału dowodowego w niniejszej sprawie miało na celu jedynie wyjaśnienie – jak się okazało – pozornej tylko niespójności w opiniowaniu biegłego P. G.. Sąd drugiej instancji miał zatem podstawy do oddalenia wniosku obrońcy skazanego o uzupełnienie materiału dowodowego o ww. umowę kredytową na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz pozostałych dokumentów, wskazanych w opisie zarzutu nr 4 w *petitum* kasacji oraz w odpowiedniej części jej uzasadnienia.

Zarzut obraży art. 440 k.p.k., powiązany z niedostrzeżeniem przez Sąd odwoławczy naruszenia prawa materialnego – art. 286 § 1 k.k., jest oczywiście bezzasadny, albowiem stanowi jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd *meriti* i zaaprobowanymi przez Sąd odwoławczy, w zakresie strony podmiotowej drugiego z przypisanych W. P. przestępstw. W kontekście tej części argumentacji, wobec dostatecznie rozwiniętego stanowiska

zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji, warto jedynie zaakcentować, że występowania oszukańczego zamiaru skazanego nie podważają ustalenia poczynione w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 marca 2017 r., II AKa (...), i to nie tylko z uwagi na wynikającą z art. 8 k.p.k. zasadę samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego, ale również z tego względu, że kwestia odpowiedzialności L. Z. dotyczyła innego typu przestępstwa, choć dotyczącego tego samego zdarzenia, jakim było udzielenie kredytu skazanemu w wysokości 10.000.000 zł w dniu 1 marca 2010 r. To, że w ocenie Sądu odwoławczego, orzekającego w przywołanej sprawie, nie sposób było przypisać L. Z. powinności przewidzenia, że kredyt w kwocie 10.000.000 złotych, zabezpieczony lokatą na tę samą kwotę nie zostanie spłacony, w żadnym razie nie podważa ustalenia co do zamiaru oszukańczego po stronie W. P., poczynionych w niniejszej sprawie.

Jeśli chodzi o ostatni z podniesionych zarzutów, to wprowadzie rzeczywiście uzasadnienie Sądu drugiej instancji w zakresie korekty opisu drugiego z przypisanych skazanemu czynów, jest lakoniczne, to jednak skrótowość rozważań wobec charakteru dokonanej modyfikacji, niestanowiącej zmiany na niekorzyść skazanego, nie miała istotnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sad Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazanego W. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.